

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์วิชาเอกและวิชาโทนี้ ยังไม่มีผู้ใดทำมาก่อนทั้งในประเทศและต่างประเทศ งานวิจัยส่วนมากที่ทำเป็นการหาความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคะแนนจากแบบสอบถาม เช่น ในงานวิจัยของต่างประเทศเมื่อ ค.ศ. 1934 ซีเกล¹ ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อทำนายความสำเร็จในมหาวิทยาลัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างวิชาภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน คณิตศาสตร์ ประวัติศาสตร์ กับคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามจิตวิทยาทั่วไป มีค่าเป็น .39, .32, .36, .36 และ .42 ตามลำดับ ซึ่งจัดได้ว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ต่อมาในปี ค.ศ. 1958 อามานสมิทและกลอค² ได้ร่วมกันศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนน 5 หมวดวิชา คือ ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ ความเข้าใจภาษาและคะแนนจากแบบสำรวจทัศนคติ (SSHA) กับคะแนนเฉลี่ยผลการเรียนภาคต้นของนักศึกษา คณะเกษตรศาสตร์ 301 คน ที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ปี 1956 พบว่าคะแนน (SSHA) มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยผลการเรียนน้อยมาก จนไม่อาจใช้ทำนายได้ ส่วนคะแนนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับคะแนนความเข้าใจภาษาเป็น .74 คะแนนวิชาภาษา

¹David Segel, Prediction of Success in College,
US Office of Education Bulletin, 15(1934).

²Stanley J. Ahman, William L. Smith, and Marvin D. Glock,
"Predicting Academic Success in College by Means of a Study Habits
and Attitude Inventory," Educational and Psychological Measurement,
47 : 4(1958), pp. 853-857.

อังกฤษ และคะแนนวิชาวิทยาศาสตร์ กับคะแนนความเข้าใจภาษา และคะแนนวิชาศาสตร์ มีความสัมพันธ์รองลงมา ($r = .44, .44$) ส่วนคะแนนวิชาวิทยาศาสตร์ และคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ มีความสัมพันธ์เป็น $.42$ ในปีต่อมา คุณฮาร์ทและโอดเซน³ ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ที่สหสัมพันธ์ ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และคะแนนที่ได้จากการสอบวิชาภาษาอังกฤษในการทำนายความสำเร็จ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 โดยแบ่งนิสิตออกเป็น 2 กลุ่ม ตามคะแนนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนภาษาอังกฤษ กับคะแนนแบบสอบวัคระคัมป์สปีญญา และคะแนนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของนิสิตกลุ่มแรกเป็น $.303, -.052$ และ $.306$ ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนวิชา ภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ 1 กับคะแนนแบบสอบทั้ง 3 ชนิด ดังกล่าวเป็น $.418$ กลุ่มที่ 2 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ 1 กับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษจากแบบสอบคะแนนแบบสอบวัคระคัมป์สปีญญา คะแนนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และคะแนนรวมภาษาอังกฤษ และคะแนนแบบสอบภาษาศาสตร์ของสถาบันการศึกษาอเมริกันมีค่า $.333, .250, .277, .307$ และ $.174$ ตามลำดับ และมีค่าของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน วิชาภาษาอังกฤษ กับแบบสอบทั้ง 5 ชนิด ดังกล่าวเป็น $.531$ และในปีเดียวกัน เอมินสตันและโรเคส⁴ ได้ทำการวิจัยเพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์

³William E. Kunhart, and Lionel R. Olsen, "An Analysis of Test Score and Graders for Predicting Success of College Students in English Composition," Journal of Educational Research, 53(October, 1959), p. 79.

⁴R.W. Edminston, and Betty Jane Rhodes, "Predicting Achievement," Journal of Educational Research, 52(January, 1959), pp. 177-180.

ทางการเรียน เพื่อหาองค์ประกอบที่จะใช้ในการให้คะแนนในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยให้คะแนนของนิสิต 94 คน มาทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย พบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทั่วไปอยู่ในระดับปานกลาง ($r = .66$) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณระหว่างคะแนนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กับคะแนนแบบสอบ 5 ชนิด คือ แบบสอบวัดระดับสติปัญญาทางภาษา แบบสอบวิธีการศึกษา แบบสอบสังคมมิติ แบบสอบวัดความตั้งใจ และแบบสอบอัตราส่วนความสำเร็จ มีค่าอยู่ในระดับสูง ($R = .83$) ในปีต่อมา จอนห์ มาแรล ลอง⁵ ได้ศึกษาวิจัยเพื่อพยากรณ์ผลสำเร็จในการศึกษาของมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบสอบเป็นจุด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียนมัธยม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสอบความสามารถทางภาษา และคะแนนรวมทั้งหมด คะแนนเฉลี่ยจากผลการเรียนในโรงเรียนมัธยม คะแนนจากแบบสอบ จี ซี เอส (GZS : Guilford Zimmerman Survey) และคะแนนจากแบบสอบการฝึกฝนภาษาอังกฤษ กับผลการศึกษาในชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย พบว่าตัวทำนายที่ดีที่สุด คือ คะแนนเฉลี่ยจากผลการเรียนในโรงเรียนมัธยม ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็น .60 ตัวทำนายที่โดยรวมกันได้ดีที่สุด คือ คะแนนเฉลี่ยผลการเรียนและคะแนนแบบสอบความสามารถทางภาษาได้ค่า $R = .66$ ต่อมาในปี 1963 สกอตต์⁶ ได้ทำการวิจัย

⁵John Marshall Long, "The Prediction of College Success from a Battery of Test and from High School Achievement Dissertation Abstract, 21(November, 1960), p. 1100.

⁶Carrie M. Scott, "The Relationship between Intellegence Quateents and Gain in Reading Achievement with Arithmetic Reasoning Social Studies, and Science." Journal of Educational Research, 50(February, 1963), pp. 322-325.

เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนระดับสติปัญญา กับสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน เหตุผลทาง
 คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ของนักเรียนเกรด 5 และเกรด 6 จำนวน
 670 คน โดยแบ่งนักเรียนตามระดับของความสามารถออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง
 กลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำ แบบสอบที่ใช้คือ แบบสอบผลสัมฤทธิ์ของแสตนฟอร์ด
 (Stanford Achievement) ชุดแบบสอบสำหรับนักเรียนระดับกลาง (Inter-
 mediate Battery) และแบบสอบวุฒิภาวะแคลิฟอร์เนีย (California test of
 mental maturity) ส่วนคะแนนเฉลี่ยของชั้นได้จากคะแนนมาตรฐานแห่งชาติ
 (National norm) พบว่ากลุ่มค่ามีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์
 ในการอ่าน กับคะแนนวิชาสังคมศึกษา อยู่ในระดับสูง กลุ่มปานกลางมีสัมประสิทธิ์
 สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านกับคะแนนวิชาวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับต่ำ กลุ่มสูงมี
 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนระดับสติปัญญา กับคะแนนการอ่านและคะแนน
 วิชาสังคมศึกษาอยู่ในระดับต่ำสุด ต่อมาในปี 1972 มาร์ตินและรูคคอล์ฟ⁷ ได้ทำการ
 วิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ของแบบสอบวัดระดับสติปัญญาผู้ใหญ่เวสเลอร์ แบบสอบวัดระดับ
 สติปัญญาของสโลสัน คะแนนจากแบบสอบอเมริกันคอร์เจกซ์กับเกรดเฉลี่ยของนิสิตที่
 กำลังเรียนในระดับปริญญาตรี 3 แห่งจำนวน 50 คน และมีอายุตั้งแต่ 18-39 ปี
 มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้สูตรของเพียร์สัน พบว่าแบบสอบวัดระดับ
 สติปัญญาผู้ใหญ่ของเวสเลอร์ทั้งฉบับ กับแบบสอบวัดระดับสติปัญญาของสโลสัน แบบสอบ
 วัดคานภาษาของเวสเลอร์กับแบบสอบของสโลสัน แบบสอบภาคปฏิบัติของเวสเลอร์
 กับแบบสอบของสโลสันมีความสัมพันธ์เป็น .70, .73 และ .49 ตามลำดับ และคะแนน

---

⁷John D. Martin, and Linda Rudolph, "Correlation of
 the Wechsler Intelligence Scale, the Slosson Intelligence Test
 ACT Scores and Grade Point Average," Educational and Psycho-
 logical Measurement, 32(Summer, 1972), pp. 459-465.

จากแบบสอบอเมริกันคอร์ เลจ กับแบบสอบวัชร ะดับสติปัญญาของสโโลสันมีความสัมพันธ์เป็น .56 ส่วนคะแนนเกรคเฉลี่ยกับคะแนนจากแบบสอบของสโโลสันเป็น .30 และคะแนนเกรคเฉลี่ยกับคะแนนแบบสอบอเมริกันคอร์ เลจ เป็น .465 และในปีเดียวกัน ชาร์รอน⁸ ได้ทำการศึกษา เพื่อพยากรณ์ความสำเร็จในมหาวิทยาลัยของผู้ที่ไม่ได้สำเร็จจากไฮร์สคูลด้วยแบบสอบพัฒนาการทางการศึกษาทั่วไป ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบ 5 ชนิดคือ ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ทั่วไป วรรณคดี และคณิตศาสตร์ โดยใช้ตัวอย่างเป็นนิสิตจากมหาวิทยาลัย 40 แห่ง จำนวน 1,367 คน เพื่อหาความเชื่อถือของแบบสอบทั้ง 5 ชนิด และหาความสัมพันธ์ของแบบสอบทั้ง 5 ชนิดดังกล่าว กับคะแนนเกรคเฉลี่ยของนิสิตโดยแบ่งนิสิตออกเป็น 2 ระดับคือ กลุ่มนิสิตปีที่ 1 และปีที่ 2 กับปีที่ 3 และปีที่ 4 พบว่านิสิตปีที่ 1 และปีที่ 2 มีค่าเป็น .33, .51, .43, .40 และ .39 ตามลำดับ สำหรับนิสิตปีที่ 3 และปีที่ 4 มีค่าเป็น .30, .25, .25, .34 และ .27 ตามลำดับ ซึ่งสรุปได้ว่า นิสิตปีที่ 1 และปีที่ 2 คะแนนแบบสอบสังคมศึกษาเป็นตัวแทนายดีที่สุด ส่วนนิสิตปีที่ 3 และปีที่ 4 คะแนนแบบสอบวรรณคดีเป็นตัวแทนายดีที่สุด

สำหรับการวิจัยในประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นการหาความสัมพันธ์จาก

---

⁸Amiel T. Sharon, "Predicting the College Success of Non-High School Graduate with the Test of General Educational Development," Educational and Psychological Measurement, 32(Spring, 1972), pp. 1055-1059.

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น ในปี พ.ศ. 2507 บุญธรรม, ยะตินันท์⁹ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในหมวดวิชาเอก ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 ของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนสาขามัธยมศึกษา พบว่าในปีพ.ศ.2503 ความสัมพันธ์ระหว่าง วิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ อยู่ในเกณฑ์สูง ($r = .84, .81$) ในปี 2504 ความสัมพันธ์ในวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ สูงกว่าวิชาอื่น ๆ ในปี 2505 ความสัมพันธ์วิชาภาษาอังกฤษ ที่ลึกลับ ก็อยู่ในระดับสูง ($r = .89, .81$) ส่วนวิชาอื่นมีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง ซึ่งอาจใช้เป็นแนวทางทำนายผลการเรียนปีที่ 3 และปีที่ 4 ได้ ในปีต่อมา ทศนิยม สุธีสร¹⁰ ได้ทำการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ปลายปีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2507 กับคะแนนสอบไล่ปลายปีของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของนักเรียนกลุ่มเดียวกันในโรงเรียนสุนทรารีวิทยา จังหวัดนครราชสีมา โดยหาความสัมพันธ์เป็นรายหมวดวิชา คือ วิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ พบว่าการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีที่ 4 และปีที่ 5 ส่วนใหญ่

⁹บุญธรรม ยะตินันท์, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาเอกของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน สาขามัธยมศึกษาในชั้นปีที่ 3-4 กับชั้นปีที่ 1-2 ปีการศึกษา 2503-2505" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507).

¹⁰ทศนิยม สุธีสร, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ปลายปีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2507 กับคะแนนสอบไล่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของนักเรียนพวกเดียวกันในโรงเรียนสุนทรารีวิทยา จังหวัดนครราชสีมา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508).

สัมพันธ์กันสูง ในปีต่อมา ไพฑูรย์ บุญยเวช¹¹ ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบโอเน็ตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลป์ ปี 2506 และผลการเรียนเพื่อเป็นนิสิตปีที่ 1 และปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ เฉพาะหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา ของนิสิตปีที่ 1 และปีที่ 2 จำนวน 134 คน ในแต่ละหมวดวิชาพบว่า คะแนนสอบโอเน็ตมัธยมศึกษาปีที่ 5 และคะแนนสอบคัดเลือกเข้า มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนิสิตปีที่ 1 และปีที่ 2 ในระดับปานกลาง และคะแนนสอบโอเน็ตมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนของนิสิตปีที่ 1 และปีที่ 2 ได้ดีทีเดียว ปีต่อมา สำนักงานวางแผนการศึกษา¹² กระทรวงศึกษาธิการ ได้ทำการวิจัยนักเรียนที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในชั้นอุดมศึกษาปี 2505-2509 โดยเปรียบเทียบคะแนนสอบโอเน็ตชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย พบว่าในปี 2507 ผู้สอบโอเน็ตชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูง มักได้คะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยดี วิชาวิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูง ส่วนวิชาต่าง ๆ ของแผนกศิลป์ มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ และเสนอต่อไปว่า ควรมีการติดตามผลเปรียบเทียบคะแนน ม.ศ.5 และคะแนนสอบคัดเลือก กับผลสำเร็จทางการเรียนใน

¹¹ไพฑูรย์ บุญยเวช, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบโอเน็ตของนักเรียนชั้นม.ศ. 5 แผนกศิลป์ ปีการศึกษา 2506 และผลการเรียนเมื่อเป็นนิสิตปีที่ 1 และปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ เฉพาะหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษและสังคม" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509).

¹²สำนักงานวางแผนการศึกษา, รายงานการวิจัยนักเรียนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในชั้นอุดมศึกษา พ.ศ. 2505-2509, หน้า 3-4.

ชั้นอุดมศึกษา ซึ่งจะเป็นการศึกษาของมูลนิธิเพื่อมนุษยธรรม วิชาการสอบคัดเลือกให้ได้นัดดีที่สุด ปีต่อมา สมพงษ์ จันทรวิฑูร¹³ ได้ทำการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์และหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ ของโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510 โดยใช้คะแนนรวมของวิชาในหมวดคณิตศาสตร์ และคะแนนรวมของวิชาในหมวดวิทยาศาสตร์ของนักเรียนแต่ละคนรวม 797 คน มาหาความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่าวิชาหมวดคณิตศาสตร์และวิชาหมวดวิทยาศาสตร์ มีความสัมพันธ์กันได้ค่า $r = .63$ ที่ระดับ .01 ในปีต่อมา วรณรัตน์ อังสุประเสริฐ¹⁴ ทำการศึกษาวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 5 ของแต่ละภาคการศึกษาของนักเรียนกลุ่มเดียวกัน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของคะแนนใช้วิธีแปลงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เป็นค่าพิชเชอร์ซี (Fisher's Z) แล้วใช้ทดสอบค่าสถิติ ซี (z-test) พบว่าคะแนนสอบไล่ ม.ศ. 3 และ ม.ศ.5 ของนักเรียนกลุ่มเดียวกันมีความสัมพันธ์กันทุกวิชา ทุกภาคการศึกษาและแผนกวิชาวิทยาศาสตร์ คะแนนรวมของคะแนนสอบไล่ทุกภาคไม่มีความแตกต่างที่ระดับ .05 แผนกศิลป์มีบางภาคที่แตกต่างกัน ปีต่อมา นิภา เมชาวิชัย¹⁵ ได้ศึกษาวิจัยหา

¹³สมพงษ์ จันทรวิฑูร, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ และหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

¹⁴วรณรัตน์ อังสุประเสริฐ, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของแต่ละภาคการศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513)

¹⁵นิภา เมชาวิชัย, "ความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบความถนัดทางวิชาการและผลการสอบคัดเลือกวิชาเอกกับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

ความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบทางวิชาการและผลการสอบคัดเลือกวิชาเอก กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีศึกษาวางแผนรายวันจำนวน 552 คน วิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและแบบพหุคูณพบว่า ในปี พ.ศ. 2512 แบบทดสอบคัดเลือกวิชาเอกทำนายความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภูมิศาสตร์ได้ และในปี พ.ศ. 2513 แบบทดสอบคัดเลือกวิชาเอกสัมพัทธ์และทำนายความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ประวัติศาสตร์ สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ และภูมิศาสตร์ได้ ในปีเดียวกัน เปรมจิตต์ ศรีเมฆานนท์¹⁶ ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ที่เรียนเป็นวิชาเอกและวิชาโทพบว่า นิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก และนิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโทมีความสามารถในการเรียนเสียงภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน แต่นิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมีความสามารถในการเรียนศัพท์และไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษได้สูงกว่า และในปีเดียวกัน ปรีชา คุณาวุฒิ¹⁷ ได้ทำการวิจัยเพื่อหาทางปรับปรุงหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ แผนกเกษตรกรรม โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างวิชาในหมวดวิชาสัมพันธ์กับวิชาในหมวดวิชาชีพ ซึ่งผลที่ได้ทั้งหมดเป็นคะแนนผลการเรียนในหมวดวิชาทั้งสอง จากการสอบเลื่อนชั้นของนักเรียนเกษตรกรรมที่ส่งมาจากวิทยาลัยเกษตรทั่วประเทศจำนวน 319 คน พบว่าวิชาในหมวดวิชาสัมพันธ์กับวิชาในหมวดวิชาชีพมีความสัมพันธ์กัน และสนองจุดประสงค์ของหลักสูตร และไม่มีวิชาใดเลยในหมวดวิชาสัมพันธ์ที่ไม่สนับสนุนวิชาในหมวดวิชาชีพ ในปีต่อมา

003583

¹⁶ เปรมจิตต์ ศรีเมฆานนท์, "การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ที่เรียนเป็นวิชาเอกและวิชาโท" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

¹⁷ ปรีชา คุณาวุฒิ, "ความสัมพันธ์ระหว่างวิชาในหมวดวิชาสัมพันธ์กับวิชาในหมวดวิชาชีพของหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ แผนกเกษตรกรรม" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

กรองแก้ว ไชยกุล¹⁸ ได้ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษและวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดชัยนาท ในด้าน การอ่านและการเขียน โดยใช้คะแนนสอบไล่ปลายปีของนักเรียนทั้งหมด 1,008 คนและ วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และสร้างสมการถดถอย พบว่า วิชาภาษาอังกฤษและวิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางค่อนข้างสูงทางด้าน การอ่านและการเขียน คะแนนวิชาภาษาไทยสามารถทำนายวิชาภาษาอังกฤษได้โดยใช้ สมการถดถอย

จากการศึกษารายงานการวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องจะเห็นว่า การวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาเอกและวิชาโทของนิสิตครูศาสตร์นี้ยังไม่มีใคร เคยทำมาก่อนเลย ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า การวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ไม่ซ้ำกับงานวิจัย ผู้ใด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁸กรองแก้ว ไชยกุล, "ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ และวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชัยนาท" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).